

Vind
eller
Hun, som må adlydes

(Foredraget af Simon McEvoy på festaftenen på Rantzausminde)

Det er vindens vilje, om vi kommer af sted
Det er vindens vilje, hvor vi kommer hen
Det er vindens vilje hvor hurtigt det går
og det er vindens vilje, om vi kommer dertil

Vinden er herskerinden over vores følelser
Den kan få dig til at græde, få dig til at smile,
Opmuntre dig og skuffe dig,
Skræmme dig, og glæde dig

Hvis du sejler ud på en vindstille sommerdag
Vil hun frustrere dig, kede dig, og bage dig
Hun vil være, hvor du skal hen, og hvor du har været
Men sjældent, hvor du er

Hvis du går ud på en blæsende vinter dag
Vil hun lære dig, hvor meget sejl du skal bruge
For lidt og hun vil enten håne dig eller fryse dig
For meget og hun vil kæntre dig

HUSK

Det er altid bedre at være på land, og ønske du var ude at sejle,
end at være ude at sejle, og ønske at du var på land.

En dansk morgenstund

*Da solen står op og samler sin styrke
Skygger bliver tydelige og kortere i længden
Den fjerne dunken fra dagens første færge
Ledsaget af lyden af havet, som måger gør lystige
Lysstyrken begynder nu at blænde
Giver håb om, at vi senere vil være udmattede*

*Campingpladsen en stor forvirring
på teltet hænger håndklæder og blaftrer
Mens mange farvede telte pulsere
Tværs af Sundet, roterer slanke grå vindmøller
En yacht sejler stille forbi
Forstyrret af en RIB i stor fart
Fortøjede joller danser rock & roll
Iagttaget af en måge, der sidder på en pæl
Mursejlere farer gennem luften
Og måger svæver ubekymrede.*

Simon McEvoy

Den blæsende dag

Når Moder Natur viser en af hendes kræfter
dækkes Svendborg Sund af flokke af galopperende hvide heste
Hvis vinden blæser fra den østlige kvartal
Så vil Rantzausminde have højvande
Bølgerne vokser og hamrer på kysten
Fortøjninger og både begynder at kæmpe

Nogle hænger på, og andre klarer ikke testen
En mand i tødragt vader ud til hans bryst
Dykker under og begynder at svømme
for at hente både og bringe dem tilbage

En gruppe af mænd, med reb i hånden
Trækker bådene i sikkerheden på land
Vandet stiger og broen går under
Vi ser med ærefrygt på naturens undere

Riggen hylér og telte bliver bøjet
Der skal gå Timer, før det er løjer
Vinden øger gennem natten
Og ingen lempelse med det dæmrende grå lys
Et vindstød nu og da ryster mit telt tørt
Og jeg må kæmpe mig vej ud for at stramme en bardun